

Prædiken påskedag d. 5. april 2026.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Apg 10,34-43 & Jer 31,1-16 & Salme
118,1-12,14-24 & Joh 20,1-18 & Matt 28,1-10

Denne er dagen, som Gud har gjort. Det er Gud, der har oprejst Jesus fra de døde. Det kan intet menneske.

Det kan du ikke.

Det kan jeg ikke.

‘Det kan intet menneske.

Men intet er umuligt for Gud, end ikke dette.

Påskedagens mirakel sker før lyset bryder frem.

Det sker i mørket.

Det sker i lidelsen.

Det møder den afgrundsdybe håbløshed og opgivethed.

Der er der Gud med opstandelsen kommer disciplene,
alle tilhængerne og os i møde.

Palmesøndag, jublen og indtog i Jerusalem. Håbet blomstrer. Det må have været fedt, som discipel at følge efter Jesus ind i byen. Tænk at se, hvordan han og de blev modtaget med sådan en jubel. Sådan en forventning om noget nyt.

Mange mennesker ville tale med Jesus, mange ville diskutere med ham, og disciplene og mange af tilhængerne, herunder kvinder og børn, så ham og hørte ham i de samtaler, hvor han malede en helt ny forståelse af Gud frem.

2 af 6

Så fik disciplene det privilegium, at være alene med ham og fejre det jødiske påskemåltid med ham. Skærtorsdag bliver en underlig aften, som de altid vil huske.

Jesus vaskede gudhjælpemig, havde jeg nær sagt, deres fødder.

Han forklarede dem om, hvordan de skulle mindes ham, hver gang de spiste af brødet og drak af vinen, præcis som vi skal gøre det senere i gudstjenesten.

Stemningen bliver noget akavet, da Judas dypper sit brød i vinen, og Jesus udpeger Judas som forræder. Der bliver noget stille, da Judas stormer ud.

Dagen blev endnu mærkeligere, da Jesus blev taget til fange af romerne.

Så er der dagen, de forsøger at glemme. Langfredagen, som de ville ønske, at de aldrig havde oplevet.

Disciplene, kvinderne og alle følgerne har set alt det, der skete med Jesus. De har set tortduren, ydmygelsen, mærket folkemængdens foragt og blodrus. De har set nogle af de mest entusiastiske fra palmsøndag, som råbte Hosianna, nu spytter de efter Jesus.

Lydende af hammer mod nagler, da de klyngede ham op på et kors. Nøj, hvor var de timer lange, indtil han endelig fik fred.

Det er mennesker, som er mærkede for livet. De sørger, undres, kæmper med at forstå. Ham, de havde troet på, er død. Ham, der var deres drøm og håb for en ny fremtid, er salvet, klædt i linned og lagt i en grav, hvor stenen har blokeret indgangen for evigt.

Pilatus havde sikret graven med segl og sat bevæbnede vagter ved graven.

3 af 6

I dag vil man sikkert tale om traumer, overbelastningskader og overveje PTSD hos alle dem, som har været omkring Jesus.

Kort sagt, det mørke, de er i, er altomsluttende.

For det, som de har oplevet, har forandret dem for altid. De bliver aldrig de samme mennesker.

Det er måske mere rigtigt, end vi kan forstå.

Påskedagens mirakel sker, før lyset bryder frem.

Det sker i mørket.

Det sker i lidelsen.

Det møder den afgrundsdybe håbløshed og opgivethed.

En af påskeberetningens vilde ting her hos Matthæus er, at det allerede ER sket, da kvinderne i morgengryet går ud mod graven for at våge.

Jesus er opstået.

Der kommer et kraftigt jordskælv, og Herrens engel kommer ned fra himlen, træder hen og vælter stenen for indgangen fra og sætter på den.

De store, stærke soldater, som Pilatus havde placeret der, skælvede og stivnede af skræk.

Englen siger til kvinderne, for det er dem, der er i centrum her: "Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde.

4 af 6

Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det.”¹

Det er utroligt komprimeret her. De af os, der har prøvet at være i en krise, ved også, at det nok ikke er der, man er bedst til at rumme ny information.

Kernen er:

- Englen.
- Frygt ikke
- Jesus er ikke her.
- Han ER opstået.
- Kom og se. Stenen er væltet for at I selv kan se det
- Gå til hans disciple og fortæl, at han er opstået fra de døde.

Jeg ved ikke, hvordan du har det med opstandelsen fra de døde. Jeg synes godt, at det kan være lidt svært at rumme, fordi det strider mod, hvad vi fornuftmæssigt ved om døden.

Vi bør have opvækkelsen af Lazarus i mente. Jesu ven, som allerede stank, fordi han havde ligget i graven i fire dage, kom vaklende ud af graven, da Jesus kaldte på ham.

Kvinderne skynder sig af sted. Matthæus fortæller os, at det er med frygt og stor glæde.

Angst, rædsel, ærefrygt kombineret med stor glæde. Der er en fed kombination, Spændingen, mellem det overvældende og det livgivende er reel. Er det sådan tro er?

¹ Matt 28,5-7.

De sidste vers af påskeberetningen er utrolig vigtige.

Godmorgen lyder hans stemme til kvinderne, der er ramt af frygt og stor glæde.

Det er ikke dem, der har fundet Jesus, men Jesus, der er kommet dem i møde.

Det er en vigtig pointe. Initiativet er hos Jesus. Han vil, at de skal se ham, at de skal møde ham.

De falder på knæ og tilbeder ham og omfavner hans fødder.

Der går noget tabt i vores forståelse, hvis vi tænker omfavner som at kramme hans fødder. Den korrekte oversættelse fra græsk² er mere i retning af krampagtigt at holde fast.

Det er der to ting i. Vi skal forstå, at Jesus er kropsligt tilstede og kvinderne, og det tror jeg vil gælde for os alle, hvis vi kom i situationen, ville gerne fastholde situationen, fordi den er jo fuld af vished om, at det er sandt, at han er opstået fra de døde.

De ved godt, at lige så snart de slipper, så spørger de sig selv: "Skete det virkelig?"

Igen: "Frygt ikke. Gå hen og sig til mine brødre, at de skal gå til Gallilæa. Der skal de se mig!"³

Kvinderne får lov til at møde englen, de får lov at se den tomme grav, de bliver sendt med besked om

² ἐκράτησαν

³ Matt 28,10

6 af 6

opstandelsen, de møder den opstandne, de bliver sendt med besked.

Den besked forandrede alt. Den gik og går verden rundt.

Den besked er livgivende idet den for os i dag betyder, at selv i det mørkeste mørke er der opstandelse.

Det betyder, at vi moderne mennesker, som gør hvad vi kan for at fortrænge, at også vi skal dø, ikke behøver at frygte.

Det gør, at vi kan rette ryggen, løfte blikket, tage en dyb indånding og leve frit.

For i det, som for os ligner det ultimative tab, står den opstandne Jesus med udstrakte arme for at tage imod enhver, som han rækker ud til.

Denne er dagen, som Gud har gjort. Det er Gud, der har oprejst Jesus fra de døde. Det kan intet menneske.

Det kan du ikke.

Det kan jeg ikke.

‘Det kan intet menneske.

Men intet er umuligt for Gud, end ikke dette.

Glædelig påske

Salme 175 Påskeblomst, hvad vil du her?